

(Əvvəlki ötən sayımızda)

Digər istiqamətlərdə olduğu kimi, Füzulinin azad edilməsi uğrunda gedən döyüşlərə də qorxu, əngəl, maneə nədir bilmədən daim irəli atılan Elşən bu dəfə nəşə çətinlik hiss edirdi elə bil. Bütün gücünü sərf edən Elşən düşmənlərə böyük zərbə vuranda daha da yenidən güc almış kimi olurdu. Elə bil, fələk adlı bir məfhumu indi hiss edirdi O. Çünki, bu döyüşdə özünü neçə dəfə təhlükələrdən xilas etmişdi, döyüşlərini davam etdirməsi üçün yaralanmasına imkan verməmişdi. Düşmənlər Elşənin çəvik olduğunu bir daha görürdülər, ermənilər üçün Elşən önəmli əsgərlərdən biri, onların yuxu kabusu kimi idi. Ona görə də onlar məqsədli olaraq imkan düşəndə daha çox Elşəni və onun dostlarını hədəfə alırdılar.

Bir yerdə deyib güldüyü döyüş yoldaşlarının ağır döyüşlər zamanı cansız bədənini görürdü Elşən. O zaman bilirdi ki, fələk var. Zalım fələk var. Elşənin ürəyinə dammışdı ki, ya ağır yaralanaçaq, ya da Şəhidlik Zirvəsinin fəhrlərindən biri olacaq.

Onun ürəyinə necə dammışdı elə də oldu... Füzulitrafındakı döyüşlər zamanı Elşən çox ağır yaralandı. Zərbə bir anda onu döyüşdən ayırdı. Heç nə hiss etmirdi O. Qanı gözünün üstündən axdığından o, dünya işığını qan rəngində görürdü. Bir anda bədənini qan qırmızı ələ keçirmişdi elə bil. Döyüş yoldaşları onun qırmızıya boyanmış bədənini gördülər və qışqırdılar: - Elşən! Elşən! Hər tərəfin qan içindədir!

- Ay Allah, nə edə bilirik? Döyüşün ən ağır getdiyi yerdə...

- Sən aramızdan ayrılma oğlan deyilsən, Elşən... Sənin sərrast atəşlərinlə erməni əsgərləri cəhənnəmə vasil olur. Diril, Elşən, yenidən diril, düşmən başına od ələ!

Döyüş yoldaşları üçün, Vətən üçün Elşən yaşamağı idi. Ancaq Elşən elə bil qırmızıya boyanan gözü ilə onlara baxırdı və deyirdi ki, qoyun elə burada, döyüş meydanında Şəhid olum. Lakin döyüş yoldaşları onu tez çiyinlərində daşıdılar və gizlicə döyüş meydanından apardılar. Elşənin yarası çox ağır idi və O, çox qan itirmişdi. Lakin yenə də, əl çəkmək istəmirdi səngərindən, döyüş meydanından, döyüş yoldaşlarından. Danışa bilmirdi, ona görə də, var gücü ilə qışqırırdı. Onun nəəsi düşmənlərinin qulağını batırırdı. Elşəndən ayrı yemək yeməyən, ayrı su içməyən, ayrı çörək kəsməyən, ayrı düşmən üzərinə şığmayandöyüş yoldaşları onu tam varlıqları ilə dərk edirdilər. Dərindən ah çəkir, qan damlalarına qarşı şəffaf göz yaşları damlalarını işə salırdılar. Səngəri lərzəyə gətirən Elşən indi tərənə də bilmirdi. Silahını elə bil yapışdırıcı ilə əlinə yapışdırırdı Elşən indi əlini hiss etmirdi. Elə bil daha bu dünyada yaşamaq istəmirdi. Ona görə idi bu hayqırışları, dəli nəəsi. O, Şəhid olub cənnətə köçmək istəyirdi. Burada dünya ona dar gəlirdi elə bil, istəyirdi ki ruhu quşa çevrilib Vətənin düşməndən azad edilmiş torpaqlarının səmasında cövlan edib azad pərvazlansın...

Ailəsi ondan yaxşı xəbərlər gözləyərək, sevinə-sevinə bir o yana-bir bu yana gəzərəkən bir telefon zəngi onları həyatdan ayırdı elə bil.

- Alo, kimdir danışan? - Ana böyük ümidlə bir səs gözlədi.

- Hərbi tibb qulluqçusu yam... Siz çavuş Elşən Quluzadənin anasıdır?

- Hə, həkim, nə olub ki? - Ana həyəcanlandı.

- Sizə bu xəbəri vermək istəməzdim, ancaq... Buna məcburam.

- Nə olub, həkim, xahiş edirəm, deyin... Elşənə nə olub? Oğluma nə olub? - Ana son ümidlərlə doluxsunurdu.

- Bu gün bir neçə saat əvvəl Füzuli istiqamətində gedən döyüşlərdə döyüş tapşırığını yerinə yetirərək çavuş Elşən Quluzadə ağır yaralanıb. Onu xəstəxana-

ya yerləşdirmişik. İlk baxışda görünür ki, vəziyyəti çox ağırdır. Həddindən artıq qan itirib və danışa da bilmir. Tez gölməyinizi xahiş edirik. - Anadan səs gölmədi. - Alo... Xanım, məni eşidirsiniz? Alo...

Ana danışmadı. Hərbi həkim narahat olsa da dəstəyi asmağa məcbur oldu.

Ana sükutunu davam etdirirdi, elə bil nitqi tutulmuşdu. Həyat yoldaşı onun bu halından narahat oldu və tez ayağa qalxaraq həddindən artıq həyəcanla, az qalmış ümidlə ondan soruşdu: - Oğluma nə olub, xanım? Hərbi həkim nə dedi? Nə olub, tez de, xanım... Nə olub oğluma?

Ana bir anlıq həyat yoldaşının üzünə baxdı. İllər ərzində saşlarını süpürgə edərək birgə böyütdükləri bir ərininin indi hərəkətsiz qalmış halı gözünün önündə ganlandı. Bu ağır-acıya dözə bilmədi və yanlıq haray çəkib birdən yerə yığıldı. Həyat yoldaşı xanımı tez tutdu.

- Xanım, xanım! Uşaqlar, ananız husunu itirdi... Tez kömək edin... Cəld olun... Su götürün...

Ananı tez yatağa uzandırdılar. Onun dilindən bir söz eşidə bilməyən ata son qalmış ümidi tükənmiş halda həyəcanla son ümidini gözlədiyi Allahına dualar etdi ki, Elşəninə kömək olsun.

Bir az vaxt keçmiş gözlənilməz xəbərdən huşunu itirmişə özünə gəldi və ata onda bildi ki, Elşən ölümcül yara alıb. Oğlunun vəziyyətini öyrənmək üçün onlar tez xəstəxanaya getdilər.

Onlar xəstəxanaya gedən gündən "100 gün" dastanı başlamış oldu...

1000 ilə bərabər 100 gün

və ya ikinci "Qəhrəmana elegiya" - Şəhid çavuş Elşən Quluzadənin əziz xatirəsinə

Validəymlər hövlank halda xəstəxanaya çatanda gördülər ki, Elşən hərəkətsiz halda uzandırılıb. Onun uzandığı otağa getmək istədilər, lakin həkimlər;

- Olmazxanım, oraya girməyin.

- Onda bir söz deyim, həkim, oğlumun vəziyyəti necədir?

- Gec gəlmisiniz, xanım. Görək bir az tez gələyiniz. Heç olmasa bilərdiniz ki, gözü görür, az da olsa, dərk edir. İndi Elşən çox ağır komadadır. Bu qədər ağır travma almasa idi, bəlkə, komaya düşməzd. Onda sağalması, yenidən döyüşə qatılması ya da qayıtma evə buraxılması sual altında qalmazdı. İndi sadəcə, dua etmək lazımdır, xanım. Dua etmək lazımdır ki, Elşən koma vəziyyətindən çıxsın. Belə olsa bir neçə gündən sonra ayağa qalxmağı möcüzə sayılmalı bilər. Bu günlər ağır günlərdir. Dua edin, bu ağır anlar tez bitsin...

Həmin gündən sonra hər gün ata-ana, ailə üzvləri xəstəxana dəhlizlərində mürğüldə, Elşənin komadan çıxması xəbərini eşidəcəkləri sevinci ilə diksinib sevinc dəlisi kimi mürğüdə ayıldılar, xəyallarının həqiqət olmadığını bildikdə isə yenidən qəm yüklərini daşımağa məcbur qaldılar. Günü 24 saatını, ayı olanda da, bir anlıq mürğüləyəndə də onlar bütün vaxtlarını Allaha dua etməklə keçirirdilər. Hətta Ali Baş Komandanın Zəfər xəbərlərini yarımsevincli bir şəkildə oxuyurdular, yəni gözlərinin biri sevinir, gülmür, digəri kədərlənir, qan-yaş töküdü. Buna məhkum idilər elə bil. Gecələr, günlər, həftələr biri-birini əvəz edirdi, ancaq Elşən hələ də komadan ayrılmırdı. Əzizləri istəyirdilər ki, Elşən komadan çıxsın, səhhəti yaxşılaşsın, onlar birlikdə hər iki gözləri ilə Zəfərə sevinənlər, Ali Baş Komandanın xəbərlərini oxusunlar, sevinclərinə sevinc qatsınlar. Xəstəxanada müalicə olunan bir çox qazilər Elşəndən xəbər tutmuşdular. Onlar da dualarını əskik etmirdilər ki, Elşən komadan

ayılsın, sağalıb ayağa qalxsın. Ancaq günlər keçir, ümidlər tükəndikcə, tükəndirdi.

Artıq Elşənin bu vəziyyətdə olmasından 1 ay keçmişdi... Ailənin ümidi demək olar ki, azalırdı. Həkim demişdi ki, bir neçə gün keçsə, Elşənin ayağa qalxması möcüzə ola bilər. Dualar çoxaldıqca çoxalırdı, ancaq Elşənin vəziyyəti də gün getdikcə ağırlaşdı. Xəstəxanadakılar ailə ilə danışır, söhbətlər edir, bacardıqca onları ovundurmağa çalışır, döndöndə deyirdilər ki, qəti ümid kəsmək olmaz. Ancaq deməsi asan idi axı... Elşənin nə çəkdiyi bilinmirdi.

8 Noyabrda Azərbaycan Ordusu Şuşamızı azad etdi! Həmin gün böyük Zəfərimizin Günü oldu! Bu gözəl xəbəri Elşənin ailəsi də eşitmişdi. Onlar da ilk dəfə idi ki, uzun vaxtdan sonra sevinirdilər.

Ananın ümidi artmışdı. O, min bir ümidlə Elşənin olduğu otağa doğru adımlamışdı. Həkim ananın hərəkətlərindən şübhələndi.

- Xanım, Zəfər Gününüz mübarək... Elşən ayağa qalxan gün bizim növbəti zəfərimiz olacaq, bayramımız olacaq...

- Həkim, bəlkə... Bir dəfə Elşənin otağına daxil olum, hə? Bəlkə, səsini eşidə bildi, komadan ayıldı, ana səs di də...

- Nə bilim, xəstələrimin ailəsi bu qaydada yoxlamayıb, daha doğrusu belə ağır komada olan xəstə olmayıb. Ancaq yoxlasanız, pis olmazdı, mənəcə də. - Həkim də ümidləndi və icazə verdi.

Ana həyəcanlanaraq otağın qapısını açdı və içəriyə daxil oldu. Oğlu hərəkət-

- Sakitləşin, xanım, sakitləşin! Müəlim, xanımı otaqdan aparın.

Huşunu bir də itirmək üzrə olan Ananı otaqdan çıxardılar... Ana Zəfər Günündə bir möcüzə istəyərkən, bir daha məğlub oldu fələyə... Fələk onu bir daha aldatdı, vədinə əməl etmədi... Ana indi hətta, elə bilirdi ki, oğlu daha yaşamır, Elşənin canı, ruhu onları atıb, şəhid olmuş döyüş yoldaşlarının yanına gedib...

Ailə o gün çoxdan arzuladığı Zəfər sevincini istədiyi, arzuladığı kimi yaşaya bilmədi... O anda Elşən də Allahın dərgahına ruhunu hazır edirdi. Yenə də acı çəkməkdə idi. Ancaq bu acını Şəhadət şərbəti ilə şirinləşdirəcəkdə, onunla əvəz edəcəkdə O... Bunu komadakı ilk gündən bilirdi... Hərəkətsiz qalan canı, bədəndəki ruhu ilə hiss edirdi...

Şuşada şəhid olan Daxili Qoşunların əsgərləri, digər şəhidlərin ruqları artıq Elşənlə danışır, bayramlaşırdılar. Onu səbrsizliklə gözlədiklərini bildirirdilər...

Çavuş Elşən Quluzadə Ali Baş Komandan tərəfindən "Cəsur döyüşçü" və "Şuşanın azad olunmasına görə" medalı ilə təltif olunanda da komada idi... Ailəsi bu sevinci də Elşənsiz yaşaya bilmədi. Fələk elə bil bu ailəyə qəzəblənmişdi... Bu ailəni oyununun qurbanı etmək istəyirdi... Buna nail də oldu...

21 yanvar 2021-ci ildə Elşənin ruhu bildi ki, artıq gün o gündür... Şəhid döyüşçü dostları onu azad etdikləri torpaqların səmasında ənginliklərində həsrətlə gözləyirdilər... Elşən özü də bunu istəyirdi... Anasının kədərini qürurla yan-yanaşı

etmək istəyirdi Elşən... Onu da bilirdi ki, burada hərəkətsiz qalmaq ona heç nə gətirməyəcək... Ona ancaq dərdd gətirəcək... Ancaq Şəhidlik ona elegiyalı da olsa bir Qəhrəmanlıq Dastanı yazdıracaq...

Çavuş Elşən Quluzadənin ruhu 21 yanvar 2021-ci ildə komada qalmasının 100-cü günündə müalicə aldığı xəstəxanada bədənindən ayrıldı və şəhid dostlarının ruhuna qovuşdu...

Elşən Quluzadə doğulduğu Füzuli rayonunda dəfn edildi. Acılar sonuncu dəfə zirvəyə qalxdı. Sonra isə azaldı və qürurla əvəz olundu. Artıq ailə bu 100 gün dastanını həm qürurla, həm də kədərlə oxuyacaqdı...

Çavuş Elşən Quluzadənin dastanı kədərli olsa da həm də qürurlu bir dastandır... Bu dastanın sonu hər Vətən müharibəsi dastanları kimi Şəhadətlə sona yetir. Qürurumuzsan, Vüqarımızsan, Şəhidim!

Allah Bütün Şəhidlərimizə Rəhmət Etsin! Amin!

28.01.2021



Sevinc NƏSİBOĞLU,
8-ci sinif şagirdi, şair-publisist,
AJB-nin üzvü